

VŠEZVĚST

ROČNÍK III.

ČÍSLO 8

ČERVEN 2004

OBSAH:

OBSAH:	2
1. ÚVODNÍK (Blecha)	2
2. Z MINULÝCH AKCÍ	3
• Sauna (28.2.2004)	3
• Velikonoční dílna (14.3. 2004)	5
• Vítání jara (20. – 21. 3. 2004)	5
• Kuličkáda (4. 4. 2004)	6
• Velikonoční putování (9. - 12. 4. 2004)	7
• VIII. Výroční sněm v Plesné (8. – 9. 5.2004)	9
3. MIMOKMENOVÉ AKTIVITY	9
• Mistrovství světa v ledním hokeji 2004 (Finsko-Rusko, 4:0)	11
4. KMEN ZÁKLAD ŽIVOTA?	13
• Ohlednutí za minulostí	13
• A jak to vidí ostatní	15
5. NÁMĚTY K ČINNOSTI	18
• Sbírka ulit – Čin 2M2	19
• Polévky – Čin 4G3	21
6. NĚCO K POBAVENÍ	22
• Drbárna	22
• Křížovka (Květuš)	24
• Vtípky (Bradek)	24
• Minisoutěž	25
7. HUDEBNÍ RUBRIKA	26
8. PŘEČTĚTE SI	28
9. UDÁLOSTI A NOVINKY	30
• Kmenová výročí	30
• Aktualizovaný telefonní seznam členů kmene	30
• Zprávy z výročního sněmu	30
• Nová klubovna v Michálkovicích	31
10. MIKROSERIÁL Z KMENOVÉHO ŽIVOTA	32

1. ÚVODNÍK (BLECHA)

Hau, kóla! Tak jsme zase tady s novým číslem časopisu a já se v prvé řadě hned omlouvám všem, kdo plní uzávěrku alespoň na 90 procent a mají tedy nezpochybnitelné právo ptát se mne už třetí týden, kdy konečně vyjde časopis. Leč bohužel, i přes mé apelování se v redakční radě stále vyskytují lidé, kteří jsou tak trochu „free“ (kdo nerozumí, ať se zeptá někoho, kdo byl na Ligovém sněmu) a nectí závazné termíny. A tak se bohužel budeme muset všichni obejít bez příspěvku do zábavné rubriky, který měl

dodat Tomáš, ale především nám úplně vypadla rubrika o tom, co kdo dělá mimo kmen. Na druhé straně ovšem, jak vidím, kterak jsou někteří svými mimokmenovými aktivitami zaměstnáni natolik, že už jim vlastně na kmen ani nezbývá čas, tak jsem trochu na pochybách, jestli bychom tu rubriku neměli zrušit dřív, než bude vůbec zrealizovaná. No, ještě uvidíme. Ovšem takové nekonečné prodlužování termínů uzávěrek může mít i své klady, neboť vám tentokrát jsme schopni nabídnout i něco nového, a to Hudební rubriku, kterou jsme původně zamýšleli už jako součást minulého čísla. Každopádně, rubriku má zatím na starost Juroš, a jak (a jestli vůbec) jste s ní spokojeni, nám můžete napsat do redakční schránky, která stále zeje prázdnotou. Čímž se dostávám i k další rubrice, a tou je Drbárna, pro kterou stále nemáme dostatečný přísun informací. Tak nevím, jestli nemáme v kmeni žádné „drbny“, že nikdo nechce nic na nikoho prozradit, ale nejsem o tom moc přesvědčena, jak tak pozoruju rozhovory vedené cestou do (a z) klubovny.

Abych jenom nekritizovala, tak chci také poděkovat všem, kdo pravděpodobně překonali sami sebe a dodali alespoň zápisy z kmenových akcí. Jestli to ale není spíš především zásluha Gabuly, která to z nich dokázala „vytřískat“. Každopádně děkuju všem zainteresovaným a doufám, že (zřejmě až po prázdninách, pokud nedojde k vydávání táborového periodika), se redakční rada sejde zase v plné síle.

S modrou už skoro prázdninovou oblohou

2. Z MINULÝCH AKCÍ

• Sauna (28.2.2004)

Všichni milovníci finské sauny, kteří toho dne nezaváhali, se sešli v 8 hodin na nádraží a za chvíli už si to šinuli s českými drahami směr Dobruška pod Prašivou. Když jsme vystoupili, všude kolem samé čerstvě zasněžené bílé pláně (no vlastně pole), ani to nevypadalo, že bychom měli být pod Prašivou. Po krátkém zaváhání, kudy vede cesta, jsme se vydali za davem a po značce. Cesta vedla zatím stále po odhrnuté (i když pěkně kluzké) cestě, takže se šlo relativně dobře, i davy před námi se postupně rozplývaly, nebo jsme je předběhli. Najednou se ze zvoničky, která se zjevila na obzoru, ozvalo zvonění (trošku nám to bylo divné, proč v tuhle dobu a v takové pustině) a Tom hned navrhl, že se u ní zastavíme a hodíme pauzu. Tak jsme to udělali a za ohlušujícího a neustávajícího burácení zvonu jsme všichni vytáhli své zánovní termosky s čajem atd... Za chvíli už jsme měli obavy, že se zvonek zasekl, ale nakonec ze zvonice vyšla ženská-zvoník a rychle se vzdalovala – asi slyšela naše (výše zmíněné) teorie. Pak jsme zase vyrazili, cesta byla ještě relativně proježděná, až když jsme začali stoupat na Prašivou, tak to bylo trochu horší, no ale žádná tragédie, pokud nešel zrovna někdo v protisměru a ve stejné stopě. To pak musel jeden uhnout do závěje, a ty byly tentokrát opravdu hluboké. No ale když v tom sněhu člověk nemusel zrovna stát až po (i nad) kolena, tak to byl krásný pohled, jak bylo všechno naprosto čistě bílé, až z toho bolely oči. (Jó, málem bych zapomněla zdůraznit, že

asi polovina výpravy měla návleky – někteří i fungl nové, prostě návlekáři se u nás letos silně přemnožili.) I počasí nám docela přálo, cestou tam jen asi dvakrát začínalo lehounce sněžit a bylo i dost zataženo, ale na zpáteční cestě se nádherně vyjasnilo. Na Prašivé jsme samozřejmě hodili pauzu v chatě a dali si čaj atd. Zrovna jsme bohužel narazili na tlupu starých fotrů a fotřic, kteří tam na vrcholku stanovali (???) a hlavně se pak roztahovali v chatě (kde mimochodem byla teplota ne o moc vyšší než venku). Byli tam i „lyžníci“ – banda lidí v dobových oblecích a s těmi správnými lyžemi, a že prý bude nějaká přehlídka. Tak jsme nejdřív chtěli počkat, ale nakonec se ukázalo, že přehlídka bude dost statická – zato s fotkou typu: „Já a lyžník na Prašivé – zima 2004“ za 500,-- (možná i levněji). A tak

Budova finské sauny v Komorní Lhotce

pokračujeme zase dolů z kopce – hurá do sauny. Cestou pár menších držkopádů na brzy už zase pěkně uježděné cestě a už jsme byli v Komorní Lhotce (co je tam ta sauna). Všude samé auto – Poláci, Karviňáci atd., ale v sauně bylo docela volno. Za chvíli už jsme se vyhřívali a tady mám jednu kuriózní příhodu z ženské sauny. (No, těch kuriozit tam bylo více, většinou tak kolem 60 let!) To totiž

Kečup zase machrovala, jak je otužila – nejenže se furt čachala

v bazénku a pak ještě chodila ven projít se po sněhu a masírovat se březovou metlou. (Tou metlou mě mimochodem s Gainou pěkně zmlátily, ještě teď mám šrámy!) No ale Kečupovi nestačilo se po sněhu procházet, ona si v něm musela i poležet – hupla na lávku a nevím, jestli se tak horlivě šlehalá metličkou, nebo špehovala přes zeď chlapy, ale najednou ležela šprajcnutá mezi lavičkami zabořená ve sněhu a pusou od ucha k uchu. Po 1,5 hodince jsme se zase všichni sešli v bufetu a dávali si místní specialitu – chleba s tvarohem a křenem, podmáslí a jiné dobroty. Nakonec jsme to všichni na chvilinku trošku zalomili s hlavami na stole. Pak už ale začalo přibývat lidí, tak nám to přišlo hloupé, tam tak dlouho vegetit, a pomalu jsme se vydali do Hnojníku na vlak. Ještě jsme se škodolibě zasmáli řidičům, kteří beznadějně se svými auty bruslili po cestě a brzdili provoz. Cestou někteří nadšenci hráli sněžné hady a sráželi chodce v prvních řadách. V hnojníku nám před nosem ujel vlak, protože Tom s Dávym se někde zapomněli, nevím, jestli rozjímali, nebo co, a tak jsme šli zas do hospody. Ta hospoda vypadala zevnitř tak, jak už asi vypadala před 30 lety, bylo tam nahuleno, že se to nedá ani popsat a servírka vypadala, že je původní profesí něco mezi „héřečkou“ a uklízečkou. No hnus! Tak jsme rychle kopli po čaji (nebo kafi – prý to bylo „děčko“) a radši zbytek času strávili na nádraží. A pak už rychle domů, každý se myslím těšil, až si v teple spočne.

Pozn.: Kdo nejel, ten rozhodně zaváhal!

Blecha

- **Velikonoční dílna (14.3. 2004)**

A už jsou zase za dveřmi Velikonoce. Bylo to skoro před týdnem, co jsme měli naposledy velikonoční dílnu a ona je tu letos znovu, ale přece ne zase tak stejná jako loni. Letos jsme se zaměřili

Sestry Dolasovy drátkují pouze na vyrábění vajíček drátkovaných a dírkovaných (vrtaných), ale těm, kterým tato technika nevyhovovala nebo pro někoho byla těžká, dělal vajíčka pouze voskovaná. Např. Dávy, který své exkluzivní voskované vejce nezapomněl

samozejmě předvést na úterní schůzce. „Takove ste ešče neviděli.“ Sešlo se nás celkem dost. Rodiče (tedy přesněji naše maminky) upekli buchty, takže jsme se pěkně nadlábli, aby nám šlo to drátkování lépe, jelikož některým se moc nedařilo (jako např. mně), tak potřebovali něco na povzbuzení. Přišli také kluci, někteří se také pokusili drátkovat a dírkovat, ale jiní vyplétali lakrosky nebo obdrátkovávali hrníčky. Především musím vzpomenout Toma, který tuto dílnu opět vedl. Bez něho by to prostě nešlo. Letos jsme také měli na dílně computer, na kterém jsme si mohli prohlédnout různé techniky barvení, voskování či drátkování vajíček. Myslím, že si všichni nějaký ten výrobek odnesli a jestli ne, tak si ho vyrobí alespoň doma.

Eva

- **Vítání jara (20. - 21. 3. 2004)**

Letos padl první jarní den konečně na víkend, a tak jsme se rozhodli udělat malou změnu a oslavit příchod jara někde na horách. Dlouho jsme se dohadovali kam pojedeme. Nakonec to vyhrál Smrk, protože je to jednak jedna z nejvyšších hor Beskyd a taky proto, že na vrcholu není chata, a tudíž tam neproudí davy turistů, jako třeba na Lysou horu. Rozhodli jsme se pro noční výstup a východ slunce jsme chtěli pěkně sledovat z vrcholu Smrku. A tak jsme se sešli na hlavním nádraží v půl jedenácté v sobotu večer. Z našeho kmene přišli Radek, Vilda, Lukáš, Květa, Eva, Tomáš, Kečup, Gorbi, Blecha, Tom, Dávy a já a psiska Benji a Míša, a pak přijeli taky Bak a Rotchildovci (Rotchild, Domino, Žabák, Michal a Jirka), celkem 18 lidí. Vyjeli jsme posledním nočním vlakem do Ostravice. Ve vlaku jsme si plánovali, jak si uděláme v sedle pod Smrkem oheň a někteří jedinci se báli, co tam budeme tak dlouho dělat, když nahoře jsme asi tak za dvě hodinky. Z Ostravice jsme vyráželi asi o půlnoci. Dole sníh nebyl, a tak byla pěkná tma. Ale jak jsme stoupali nahoru, sněhu přibývalo a naštěstí se zvyšovala i viditelnost. Pak nám trochu zkomplikovalo cestu tání sněhu, které změnilo malý potůček, lehce překročitelný suchou nohou, v dravou řeku. Kvítko mělo dobrou baterku, a tak nám svítila a my jsme museli nějak přeskocit na druhou stranu po kamenech. Divila jsem se, že se tam někdo neokoupal.

Asi v polovině cesty jsme už nasazovali návleky, protože sněhu už bylo asi po kolena. Nejhorší úsek nás čekal těsně před sedlem, asi tak 1 km, protože tam nebyla vůbec prošlapaná cesta. Sníh byl na povrchu celkem tvrdý, ale každou chvíli vám zajela noha dolů až po zadek, zvláště těžším osobám. Navíc nebylo vůbec poznat, kudy vede značka, ještě že Rotchild zná tuto trasu velmi dobře. Konečně jsme se vystrachali na sedlo. Červenou značku jsme měli v úrovni kolen a rozcestník v úrovni očí. Takže sněhu bylo určitě nejméně 1 metr. Cesta byla neprošlapaná i dále a navíc bylo už půl páté, a tak jsme se rozhodli, že oslavíme jaro v sedle. Takže obavy optimistů, že za dvě hodinky jsme nahoře, se nepotvrdily. Rozdělalí jsme oheň, opékali buřty a trochu sušili boty, i když to nemělo moc smysl. Boty měli promočené úplně všichni s výjimkou Blechy, jejíž gore-tex je ještě zánovní. V 6.02 vyšlo sluníčko. Zazpívali jsme společně ranní píseň, Gorbi

Rozcestník v sedle pod Smrkem

nám přečetl zase novou jarní báseň a pronesl svou řeč, a pak jsme sepsali stav počasí a zvěčnili své podpisy na listině, kterou později přidáme k ostatním na našem tajném místě na Orlím vrchu. Bylo 5 nad nulou, oblačnost na východě, takže slunce jsme viděli jen částečně, jinak ale bylo celkem jasno a dobrá viditelnost. Pak jsme uklidili ohniště a s radostí se vydali dolů. Cesta zpátky nám ubíhala mnohem rychleji. Zdržela nás zase jen ta řeka, ale tentokrát bylo alespoň světlo. Z Ostravice jsme jeli vlakem v 8,50 a asi v 10 jsme byli doma. Takhle brzo jsme ještě z výpravy nepřijeli. No ale doma všichni zalehli a dospávali.

S modrou jarní oblohou!

Gabula

• Kuličkáda (4. 4. 2004)

Sraz na letošní kuličkíadu jsme měli jako klasicky u Zoo už ve 12 hodin, abychom to stihli do začátku, který byl ve 13 hodin připravit. Zaplatili jsme si vstupné! (Studenti 30 Kč, maras!) Vešli jsme dovnitř a vydali se směr první dětský koutek. Z dětského koutku jsme nenápadně vystrnadili pár návštěvníků, abychom měli prostor pro rozmístění disciplín. Jako obvykle sběr kulí, hod do láhve, banka, důlek, molekuly, prkno. Pro letošek nic nepřibýlo, ale ani nic neubýlo. Již před začátkem se začla scházet spousta lidí. Kolem jedné jsme zahájili letošní kuličkíadu a pak se vydali ke svým disciplínám. Já s Kečupem jsme pomáhali Bleše u „molekul“. Soutěžících letos bylo docela dost a počasí taky přálo, takže to na sluníčku bylo docela snesitelné. Na cenách se podílela větší část

kmene, a proto byly velice různorodé. Placky, malované sklenice, korálková zvířátka, náramky a spousta dalších. Camrátka byla zase velice praktická – kalendář i s datem příští kuličkády (3. 4. 2005). Nakonec jsme si ještě šli prohlédnout Zoo, ve které jsme se tak nějak rozešli a částečně společně vydali domů.

Chip

Hod na banku

Letošní ceny pro vítěze

• Velikonoční putování (9. - 12. 4. 2004)

Bohužel mně tak jaksí nezbylo nic jiného, než udělat si sama zápis z velikonočního putování, který měl původně psát Tom. Takže se nedočkáte žádného vyčerpávajícího popisu krajiny a prostředí, fauny a flóry, ale pouze určitých obrazů, které se mi po více než měsíci, kdy tenhle zápis vzniká, vybavují. Pamatuji si, že jsme se dlouho dopředu dohadovali, kam bychom tak mohli vyjet, kde jsme ještě nebyli, kde bude takhle brzy zjara pokud možno nejtepleji a taky něco k vidění, prostě zvažovali jsme různá pro a proti a nakonec to všechno bylo k ničemu. Hledali jsme totiž tenkrát ještě zoufale tábořiště a Luďa (každý si jistě ještě pamatuje sestry Strapinovy a jejich rodiče) nám měl něco dohodit. Takže jsme jeli už v pátek ráno a do Bílých Karpat, kde mělo být slibované tábořiště a Luďa, který nám ho ukáže. Tak jsme přijeli do jakési totální ... uprostřed kopců, vesnici (Lopeník) tvořilo pár chalup, obchod a úřad, všechno roztroušené podél ostře se stáječící cesty. Zaparkovali jsme před obchodem a doplňovali zásoby a za chvíli přífrčelo auto s chlápkem, co prý byl Luďův brácha, naložil Toma, Dávky a Gabulu a jeli se podívat na ta místa (bylo jich dokonce více). (No, už to, uznejte, bylo poněkud zvláštní až podivné!) Tak si říkáme, jak dlouho tam asi teď budeme trčet, ale ejhle, za slabou půlhodinku (plus mínus) byli zpátky a auto zase odfrčelo. Dověděli jsme se, že místa jsou dosti nevyhovující a ...“bylo vymalováno“, aneb Jak jsme kvůli půlhodince a blbým

místům (nechci říct lidem) zbytečně jeli o den dříve a jinam, než jsme původně chtěli. No ale už jsme byli v Karpatech, tak jsme se šli aspoň podívat na jedno z těch míst. Tam jsme teda i my ostatní usoudili, že je to dobré tak na dvě věci a šli jsme dál. Abych řekla pravdu, teď už si to moc nevybavuju, asi jsme šli normálně lesem, všude byly koberce sněženek, pořád do kopce a z kopce, počasí ucházející, jak už to tak někdy bývá. Vybavuje se mi žluto-oranžová dvojice mizející kdesi v dálce, pak jednou pěkně odporný, dlouhý a prudký kopec, kde člověk zjistil, jak moc po zimě zlenivěl, potom nějaký kopec na Slovenské straně a na jeho téměř vrcholu hospoda z garáže s pěkně drahou kofolou, na vrcholu vysílač a davy turistů. Taky pes, který pořád broustil za Míšou a Benji, který ji jako správný brácha bedlivě střežil. Těsně před tím vrcholem jsme taky narazili na cestě

Na vrcholu Lopeník

chráněné kytky a všechno jsou to chráněné lokality. Tak si tam aspoň chvilku posedíme a zafantazírujeme si, jak by to tam bylo pěkné. Teď si ještě vzpomínám, jak parkujeme u nějakého statku, BF tam usíná a ti žebráci mu chtěli všichni utéct, no, naštěstí se brzo probudil. Poslední den už nastala menší krize (a když jdeme kolem nádraží – nějaká zastávka kolem Moravského Písku - tak chvilku váháme, jestli už jet domů, nebo ne). Nakonec nikdo nejel, tak jdeme přes nekonečný borovicový les a písečnou krajinu podél železniční trati, máváme na vlaky, je vedro, až dojdeme do nějaké civilizovanější oblasti, jak jsem si ověřila u Dávýho, tak to byla Strážnice, (a tam jsme se stavili v hospodě na kafe, a tak hnusné kafe jsem ještě nepila, protože tady asi moc dobře znali ten vtíp: „dáši si studené nebo teplé kafe?“ No a oni bez ptaní dávali studené.) a taky jsme si prohlídli místní pověstný lidový skanzen a obdivovali lidovou architekturu, to vše ale bohužel jen zpoza plotu. Pak jsme spěchali dál a (Dávý mi tvrdí, že teprve teď přišly ty už zmiňované písky, a asi to bude pravda, tak si to sem znovu vložte (Ctrl V). Teď si ale vzpomínám, že jsem úplně přeskočila jednu zvlášť významnou pasáž, kdy jsme šli těsně podél slovenské hranice, už se stmívalo, my jsme narychlo hledali, kde zakotvit na noc a Radka zničehonic popadly střevní potíže a v pravidelných intervalech prudce odbočoval a mizel kdesi ve svahu. Nakonec jsme to po chvíli zapíchli na slovenské straně. Taky nemůžu zapomenout, jak v pondělí ráno ti varioti (myslím chlapy) vytáhli svoje odporné karabáče a jiné

na balíček, myslím, že ho objevil a jako první správně identifikoval zrovna Juroš (!) – nebyl to ledajaký balíček, ale malý (menší než velké množství) sáček marihuany. (Ani nevím, jestli ho pak zlikvidovali, nebo ho má někdo doma.)

Jako další obraz se mi vybavuje mlýn (zřejmě Kuželov), stavení, všechno s podrobným výkladem a důkladnou prohlídkou. Pak pokračujeme dál a nacházíme

několik nádherných míst vhodných k táboření, všude ale rostou

Větrný mlýn v Kuželově

nesmysly a smradlavé „voňavky“ za pět korun a uspokojovali svoje primitivní násilnické pudy na nic netušících, ubohých, spících, unavených, slabších, bezbranných a něžnějších protějšcích v domněni, že tím naplňují a završují význam Velikonoc. (Asi zapomněli, že Umučení bylo už v Pátek.) Poté se ještě dorazili čokoládovými vajíčky a dál už se nebudu raději vyjadřovat, protože Velikonoční pondělí a chlapy by od sebe měli oddělit, dohromady totiž tvoří neuvěřitelně protivnou a nesnesitelnou kombinaci.

No, elegantně jsem se do značné míry vyhnula místům i časům a napsala jsem takový zápis, který vždycky u všech kritizuju – pro univerzální použití. Jsem si taky jistá, že Tom by velikonoční putování takhle uboze nikdy nepopsal, ale holt, máte smůlu, a kdo chce vědět víc, může se Toma zeptat, nebo příště jet taky.

Blecha

P. S. Pro Dávyho: Když jsem to psala, tak jsem nebyla „zhulená“, ale holt už mi paměť neslouží a navíc mám ještě pořád spánkový deficit. To víš, studenti...

• VIII. Výroční sněm v Plesně (8. – 9. 5.2004)

Já doufám, že se teď trapně nesecknu, výroční sněm. Konal se už tradičně na ale jestli počítám dobře, tak to byl 8. sněmovišti v Plesně. Hned na úvod musím

vyjádřit údiv nad tím, jak některé soukmenovce nevyvede z „letargie“ nejen

Výroba fakulí ke sněmu

„nějaký výroční sněm“, ale ani to, že se po dvou letech měla volit nová kmenová rada. A tak někteří slavili, jiní hasili a ostatní dělali kdoví co, ale: Tom, Dávy, Gabula, BF, Juroš, Pažout, Michal, Kečup, Eva, Květa, Verča, Veverča, Terka, Andrea, já a později i Radek (snad jsem nikoho nevynechala) v sobotu ráno odjeli ze Svinova směr Plesná. (V Ostravě se stejně schylovalo k dalšímu trapnému sportovnímu utkání a baníkovští jakožefanoušci už od rána sbírali síly v nádražní putyce a nacvičovali bojové pokřiky.) Samotná cesta byla taky „velice příjemná“, jelikož jsme všichni měli obrovské bágly a (bez urážky, ale vesměs důchodci) spolucestující měli zase plné tašky (každý tak dvě až tři), takže kultura cestování se zcela vytratila, což mnozí nesli nelibě. No ale dojeli jsme na místo, a protože jsme letos zrušili tradiční boj o kmenový Wampum, respektive ho přesunuli na táboření, mohli jsme v klidu začít pozdní snídání. Potom bylo třeba vyrazit na sběr „smůly“, protože jsme se jako kmen zavázali dodat na ligový sněm

fakule. Rozešli jsme se asi na dvě hodiny vybaveni plastovými nádobami a když jsme se pak zase sešli a sesypali své úlovky dohromady, bylo smůly hromada, tak půl igelitky, někdo odhadoval asi 5 kg.

No, to jsme se skutečně překonali, ani jsem nevěděla, že máme v kmeni tolik schopných sběračů smůly. Pak jsme zase jedli a potom šli na dřevo na večerní sněmovní oheň. Všechno probíhalo tradičně, chystal se oheň, někdo uklízel sněmovní kruh a někdo vše zpovzdálí kontroloval. Asi kolem 15 hodin zasedla Rada orlich per a proběhla velice rychle, takže pak bylo ještě spousta času na jiné aktivity – procházky po okolí, stavby přístřešků na noc, hry, průzkumné akce a podobně. Večer jsme se (nejdřív samozřejmě najedli) „hodili do gala“, tedy alespoň ti, kdo už byli dříve schopni si něco pro takové příležitosti obstarat, jiní jen odložili křiklavé barvy a zvolili decentnější tóny pro večerní toaletu. No a pak už byl slavnostně zahájen výroční sněm, program probíhal podle tradičního

Bradek na Radě orlich per

rozvrhu, udělilo se historicky snad nejméně orlich per, o něco více totalanů a tuším asi tři tituly a následovaly očekávané volby,

jimž předcházelo veřejné odstoupení staré kmenové rady a ohlášení kandidátů a jejich miniprezentace. Nebudu se úplně podrobně rozepisovat o průběhu celého sněmu, ostatně, kdo to nezažil, může nahlédnout do zápisu ze sněmu. Bohužel, sotva volební komise sesbírala poslední hlasovací lístky, začalo dost nepěkně pršet, takže jsme narychlo přerušili sněm a odebrali se do

teré) už definitivně zalehly. Pokračovali jsme vyhlášením výsledků voleb a debatou o táboře, nové klubovně, ligovém sněmu, výpravniku a podobně. Když znovu začínalo pršet, rychle jsme sněm zakončili a šli spát. Bohužel se tak už poněkolkáté opakuje stejná situace, že jakmile vyjedeme do Plesné, je celý den počasí jakž takž, večer zmokneme a druhý den je nádherně.

Ráno jsme ještě vyslechli slib nového náčelníka a pak už se jen uklízelo a hrály tradiční i netradiční hry (ruská schovka apod.)

No, teď by bylo na místě jmenovat alespoň tu nově zvolenou kmenovou radu: staronovým náčelníkem kmene se pro následující dva roky stal „nečekaně“ Tom, na penězích i nadále „sedí“ Dávy, novým strážcem ohně byl zvolen jednomyslně Radek, na majetek bude nově dohlížet Pažout a mně byla svěřena funkce písmáka. Kolem poledne jsme se vydali delší cestou údolím na spodní zastávku autobusu a ještě se stavili na nanuk, protože bylo už zase pěkně (teplo) a prý ani nebylo kam spěchat. Za zmínku ještě stojí, jak jsme na Svinově vzali útokem stánek s květinami a za chvíli už ujížděli tramvají, vybaveni kytkami a plní předsevzetí do budoucích dnů (aspoň já je po sněmu občas mám a pak z nich brzy vystřízlivím) domů k maminkám (manželce) oslavit s nimi ten Den matek.

Blecha

Slib náčelníka

svých přístřešků. Ukázalo se ale, že to byla jen přehánka a za chvíli už jsme zase seděli u ohně, až na naše nejmenší, kteří (vlastně

3. MIMOKMENOVÉ AKTIVITY

• Mistrovství světa v ledním hokeji 2004 (Finsko-Rusko, 4:0)

Svačím takhle jedno pondělí ve své třídě na OA a nemám ani potuchu, že si dnešní den užiju úplně jinak, než jsem měl původně v plánu. Mám pocit, že to byla zrovna třetí přestávka, když do naší třídy přišel kámoš z „děčka“ a povídá: „Hele, hoši, mám tady pár lístků na dnešní hokejový zápas, a tak jsem si řek, jestli byste nešli se mnou.“ Tomáš, můj

spolužák, hned přikývl se slovy: „Proč ne, když je to zadarmo. A na hokeji jsem stejně už dlouho nebyl.“ A jelikož jsem byl poblíž, tak mne pozvali taky, a hned nato i kámošku Pavlu. Chvilí jsem váhal, ale pak jsem se rozhodl, že trocha sportu (pasivního) mi taky neuškodí. No a tohle byl teda jen začátek. Sraz byl určen na hodinu třetí u nové ČEZ Arény, i když zápas začínal až 16:15. Škola nám končila v jednu a já s Tomášem jsme neměli dvě hodiny co dělat. Stavili jsme se proto u Tomášovy mamky v práci, aby si tam hodil aktovku a hned nato následovala cesta k mojí babičce za stejným účelem. Trasa byla jasná: Poruba – Mariánské Hory – Vodárna – Hrabůvka – ČEZ Aréna. U Vodárny jsme potkali Pavlu, která končila ve škole o hodinu později než my. Jela ještě domů, takže jsme se v Hrabůvce zase rozdělili. Já a můj spolužák jsme zatím zajeli k mojí babičce, u které jsme si odložil věci a slíbil, že se ještě večer zastavím. V tramvaji č. 1 směr hl. nádraží následovala naše cesta k Aréně. Shodou náhod do ní nastoupil i Myška (kamarád, který nás pozval). Byl oblečený celý ve fanouškovském dresu, akorát v trochu podivné kombinaci. Dres měl český, šálu čínskou a kšiltovku ruskou.

Hned jsem ho požádal, aby ukázal lístky, neboť jsem mu ještě pořád nevěřil. Opravdu je měl. Byly zalepené v obálce s logem Vítkovice a s nápisem „Standa – 16:15 – 4 x 470,--.“ Tentokrát jsem před ním opravdu musel smeknout klobouk. Úspěšně jsme dorazili až na místo a hned po nás přijela i Pavla. Tak teda jdeme, rozhodlo se. Nejdříve šacování, pak detektor kovu. Asi takhle vypadal vstup do bývalého Paláce kultury a sportu. A jelikož Myška obstaral i lístky do tzv. Hockey village, a my měli velký hlad, hned jsme tam zamířili. Bohužel měli ještě zavřeno, takže jsme ještě museli počkat. Mezitím nás pozvala kámoška Martina a my to za chvíli zkusili znovu. Úspěšně. Na ruku jsem dostal oranžový náramek, abych se tam mohl kdykoli vrátit a do ruky tašku s pěkným červeným tričkem. To ještě nic nebylo. Když jsme konečně vstoupili do té Village, nemohli jsme uvěřit vlastním očím. Byl tam obrovský švédský stůl, na kterém bylo tolik jídla, že by mi to vystačilo asi na měsíc. Čína, guláš, pečená kuřata, řízky, asi 4 druhy chlebičků, obložené housky, saláty, zeleninové mísy a k pití víno, pivo, džus, kola atd. Mohli jsme si vzít, kolik chceme a co chceme, jen to pití bylo omezeno. Takže jsem se nadlábl skvělé čínské kuchyně, zpucoval tři chlebičky, obloženou housku a vypil 2 litry jablečného džusu. Ostatní si samozřejmě neodpustili čepované pivečko. Říkám, že než začal zápas, tak jsem se málem po... Místa v hale našťěstí byla mezi takovými těmi umírněnými diváky, v sektoru, kde jste se bez speciální vstupenky nedostali. Ale my ji samozřejmě měli. Po druhé třetině jsme se šli zase nadlábnout a taky jsme si chtěli změnit místa, protože z těch našich nebylo moc dobře vidět ani na hokej, ani na roztleskávačky, a ty teda byly. Uviděli jsme takový poloprázdný sektor a hned tam zamířili. Když jsme si sedli, kámoš povídá: „Mně se to tu nějak nezdá!“ Tak se rozhlédnu a vidím: Předě mnou chlap s notebookem, za mnou chlap, v ruce papír a tužku. No nic, tak jsme si sedli zrovna mezi novináře. Samozřejmě nás hned vyhodila ochranka a my odkráčeli na svá právoplatná místa. Finové dali Rusům pěkný náklep a my spokojeně opustili stadion. U babičky jsem ještě dostal večeri, po které jsem

málem prasknul. Domů jsem dorazil asi v devět. Tatkoví jsem věnoval tričko a hned jsem mu musel všechno popsat. No a to byl můj výlet na Mistrovství světa v ledním hokeji 2004.

A malá rada na konec: Mějte známosti, co maj známosti.

Pažba

4. KMEN ZÁKLAD ŽIVOTA?

• Ohlednutí za minulostí

Tak nevím, co nás to popadlo (kecám, vím docela přesně, že s tím zase přišel věčný zlepšovatel a navrhovatel Dávy), že zase sepíšeme, jak se kmen vyvíjel za posledních pár let. Není ani žádné pěkné kulaté výročí, ani se nestalo nic zase tak významného, ale jsou to, vlastně teprve na podzim budou, čtyři roky, co původní kmen Wabash vstřelil tlupu pionýrů z tehdejšího „Lesá“. Řekněme ale, že je to vlastně polovina celé doby trvání kmene Wabash a taky nějaké ty změny nás brzy čekají, tak si to shrňme a uzavřeme před nadcházející novou érou našeho kmene.

Samozřejmě jsem se musela nejdříve inspirovat „historií“ sepsanou náčelníkem, která byla zveřejněna hned v 1. (vlastně 0.) čísle časopisu, kde mne zvláště zaujala poslední věta v tom smyslu, že další historii ať někdo napíše tak nejdřív za deset let. No, tak trochu Toma zklamou, ale nakonec, já jsem si to nevymyslela ... Popíšu vám to tak, jak to vidím já, on to stejně každý vidí po svém, a komu se to nebude líbit, tak jsem na jeho pohled zvědavá za další čtyři roky. Zkrátka a dobře, situace v tehdejší PS Les, kterou po různých složitých peripetiích nakonec v poslední fázi tvořily Lenka, Key, Gabka, já a dětičky z oddílu Raven, se neustále vyhrcovala, až to vyústilo v katastrofální letní tábor v Liptále (rok 2000), kde asi trpěli úplně všichni, jelikož se tam sešla až neuvěřitelně nesourodá společnost dospělých (ale vlastně i dětí), poskládaná z narychlo a po všech koutech sesbíraných lidí všech věkových (i jinak diferencovaných) skupin a naprosto odlišných pohledů na věc. A tak jsem o prázdninách Gainu přesvědčila (jo, určitě to tak bylo, protože Gaina se strašně dlouho nad vším rozhoduje!), že se chopíme nabízející se možnosti připojit se ke kmeni Wabash, který tehdy (abych tak řekla) člensky skomíral. Stejně už jsme s nimi jezdili téměř na všechny akce a byly tu i jisté soukromé vazby ... , takže jsme dětem oznámily, že my jdeme a oni ať jdou s námi, nebo někam jinam, jo takhle natvrdo jsme jim to naservírovaly. Děti (nebo rodiče) se už tenkrát ukázaly dostatečně bystré a většina z nich šla s námi.

Tak jsme někdy od října 2000 začali docházet (resp. dojíždět) do Přívozu, kde v budově YMCY měl Wabash svou klubovnu (původně ještě společně s Plameňáky, později svou vlastní). Postupně jsme všichni nastoupili na Zaslavcovací stezku a na sněmu 17. 2. 2001 byli první z nás přijati do kmene. Pak samozřejmě nutně muselo přijít období, kdy lidé vyrostlí v pionýrské organizaci (tedy hlavně já a ségra, ostatní zřejmě tolik „poznámenání“ nebyli) měli vzít za své zcela odlišné principy úplně jiné organizace a vůbec si uvědomit ten rozdíl. Tady nutno podotknout, že samozřejmě jsme si to nikdo neuvědomili hned, řekla bych dokonce, že ten proces stále ještě trvá a dlouho bude, a u

některých ještě ani nezačal a obávám se, že už k tomu snad ani nedojde. Nicméně jsme si přes různé peripetie typu: „*Náš oddíl LLM Wabash se sešel ... z vedoucích tam byli Tom, Dávy, ...*“ zvykli na tu správnou „terminologii“ a podobně (prostě vnějškově se přizpůsobili, mnozí si nechali narůst dlouhé vlasy, o čemž by se jim za jiných podmínek možná nikdy ani nesnilo), ale jak to má každý sám se sebou (vnitřně), ať si přebere sám.

Myslím, že nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že zpočátku to bylo jakési opojení vším novým, zvláštním, dosud nepoznaným, nezvyklým, sama si vzpomínám, že jsem se až lehce obávala určité obřadnosti, kterou jsem znala ze směů kmene, kdy jsem se jich účastnila jako pouhý host. A tak jsme se všichni pilně a s nadšením pustili do práce na „image“ člena woodcrafterského kmene. Myslím, že jsme začínali vyráběním rozet a náramků, pak následovaly šaty, mokasíny, postele atd. Všechno bylo prostě skvělé, nové, zajímavé. Určitě i pro druhou stranu – zkušenější Wabasháky – to bylo zábavné, když učili své nešikovné bratry a sestry věci pro ně už úplně triviální. Následovalo samozřejmě také seznamování se s patřičnou literaturou, s ostatními lidmi z Ligy, které jsme znali jen z vyprávění a představovali si je jako vzory dokonalého lidství. Musím taky vzpomenout některé zvlášť výrazné osobnosti, které prošly našim kmenem, ale předtím ještě na Lenku, „původní“ a velice perspektivní členku kmene, která se vstupem na střední školu bohužel kmen opustila. Ale pak přišli nezapomenutelní bratři Valoškoví, a i když se pak odstěhovali až do Prahy, zanechali v kmeni svoji nesmazatelnou stopu. Z výrazných osobností vzpomeňme i na sestry Strapinovy a bylo by jich ještě více, ale nemůžeme jmenovat každého. Změny probíhaly i na samotné YMCE, přemístili jsme klubovnu do nové, větší místnosti a postupně ji přeplnili různými věcmi, na YMCE se taky vystřídali různí lidé, s nimiž jsme si většinou nepadli do noty. S novým osazenstvem kmene se taky změnilo místo konání letních táboření, dosavadní Liptál vystřídaly Želechovice nad Dřevnicí, kde jsme se o tábořiště dělili s Mexičanovým oddílem Plameňáci.

Za čtyři roky společné cesty jsme toho už hodně prožili, překonali jsme různá krizová období, ať už jako jednotlivci nebo jako kmen, ani po odchodu mnoha členů na střední školy jsme neutrpěli žádné vážné škody (opustili nás jen ti, u nichž se to už dopředu dalo očekávat). Když teď listuju kronikou a „zaplatvšempísmákům“ za ni, protože tam to všechno je černé (i barevné) na bílém (i barevném), vidím, jak ty, před čtyřmi lety malé (a často i rozmazlené) děti skoro dospěly, jak „klukům“ narostly vousy a zmužněly hlasy (což je slyšet zvlášť, když hrajou na kytary), s „holkami“ se zase už můžu bavit skoro o všem, je to až neuvěřitelné a nutně se musím zamyslet nad tím, jak by to dopadlo, kdybychom se tenkrát s Gabulou (ale i ti ostatní) rozhodly jinak. No, asi by mě teď na ulici zdravilo o něco méně lidí. To jsem samozřejmě schválně trochu zlehčila, aby to nevyznělo až tak pateticky, nicméně postupně opadla první vlna nadšení a okouzlení, všichni jsme o čtyři roky starší, ale ... nic podstatného dalšího se vlastně neděje. Pořád s tím vystupuje náčelník, že jsme ustrnuli na mrtvém bodě a všichni jsou spokojení, a je to asi pravda. Jenže čím to je, že jsme se jaksi vyčerpali v té prvotní euforii, a teď, když už jsme se „otrkali“, poznali, že lidé, kteří nám připadali dokonalí, mají i své „světské“ slabosti, nám trochu „dochází dech“? Je to třeba tím, že je tady jedna skupina těch, kteří jsou spokojeni sami se sebou a nemají potřebu nic zlepšovat a ti „brzdí“ ty ostatní? To

jsou všechno těžké věci, o kterých má Kmenová rada v plánu uvažovat a nějakým způsobem je zkusit vyřešit. Jisté je ale zřejmě to, že už jsme „přešli poušť“ a přišlo „splnění nahoru (na horu)“, a to už jde o dost hůř a zřejmě není dostupné pro všechny. Situace se v poslední

době ještě zkomplikovala tím, že jsme sháněli nové tábořiště a zařizujeme novou klubovnu v Michálkovicích, takže není na nic jiného čas, natož pak na řešení tak závažných problémů. Ale chystají se pryč převratné změny (a já věřím, že k lepšímu), alespoň to tvrdí náčelník Tom. Mimochodem, za čtyři roky se příliš nezměnila ani Kmenová rada, jelikož náčelníkem stále je (a ještě alespoň dva roky bude) Tom, to samé platí o hospodáři Dávym, strážcem ohně byl poslední čtyři roky Gorbi a jen funkce písmáka byla proměnlivější, nejdříve ji zastávala Lenka, později to „převzal“ Dávy a nakonec Gabka. Jako první vlašťovku, oznamující, že se něco začíná hýbat, vidím to, že se mladší členové kmene aktivně osobně zapojili do kmenového „předvolebního boje“ a že Radek byl zvolen strážcem ohně a Pažout strážcem majetku.

No, tak uvidíme, co nám přinesou následující roky, doufáme, že jen samé příznivé události. Jsem si teď naprosto jistá, že jsem vynechala spoustu důležitých věcí a zaměřila jsem se možná na něco méně podstatného. Taky jsem mohla psát o něčem jiném, třeba o „ponorkových nemocích“, které se tu a tam vyskytnou (někdy dost dramaticky), o určité únavě z některých lidí, věcí, ... o sporech určitého typu (možná generačních), o různých pocitech a nedorozuměních a já nevím o čem ještě. Ale ať to zase vezme někdo jiný a ať má uspořádanější myšlenky a vůbec to zvládne všechno lépe vystihnout.

Blecha

• A jak to vidí ostatní

Tak tahle rubrika měla původně vypadat trochu jinak, chtěla jsem totiž, aby se členové redakční rady zkusili anonymně zamyslet nad tím, jak se ostatní (nebo i oni sami) změnili za ty čtyři roky, co už jsou členy kmene. Případně měli ještě doplnit takovou fikci na téma: jak bych dopadl, kdybych nechodil do kmene. No, vidíte sami, jak to dopadlo. Někteří si na to netroufli vůbec a ti, co se nechali přesvědčit, se zase zaměřili jen na vlastní osobu. Každopádně ale oceňuji jejich odvahu a až si to přečtete, tak asi pochopíte proč, jelikož podle mého názoru jsou to někdy docela intimní zpovědi a já oceňuju tu ochotu, jít takhle otevřeně „s kůží na trh“. A taky mě následující příspěvky potěšily a věřím, že potěší i další čtenáře. No jistě ale pochopíte, že ač jsem měla taky něčím přispět, už to neudělám, protože anonymita by se jaksí vytratila, a trochu by se změnil původní záměr. Takže, ať si každý sám pro sebe zhodnotí, jak daleko za ty čtyři roky došel, a pokud se týká mě samotné, myslím, že jsem se dost rozepsala v Historii.

Blecha

Jak bych dopadla, kdybych nechodila do kmene

Tuto otázku jsem si již položila několikrát. Avšak odpověď na ni není příliš jednoduchá. Jsou to jenom domněnky, co by, kdyby ...? Ale přeci mě něco malého napadlo. Asi určitě bych se neflákala někde s nějakou partou drogistů a podobným „zvěrstvem“, jelikož by mě mí rodičové přizabíli a navíc by mě to určitě nebavilo, jít po škole do našeho michálkovického parku nebo někde podobně, sednout si na lavičku u hospůdky, píchnout si do žíly nějaký ten „oblbovák“, zapálit si cigaretku popřípadě něco horšího, být tam až do večera a pak jít smyslem nepřítomna domů. Tak takhle bych si svůj život určitě nepředstavovala. Na to se mám až moc ráda, abych si ho nějakým podobným způsobem ničila. Ale přejděme k té hezčí stránce. Mně se totiž jednoho dne naskytla možnost, přijít mezi lidi, se kterými si rozumím a mám je všechny moc ráda. Ono by se toho dalo dělat spousty, kdybych nechodila do kmene. Například bych asi začla dělat nějaký ten sport nebo něco podobného, ale určitě by to nebylo tak dobré, jako tady. Mimo toho, že navštěvuji kmen dvakrát týdně a jednou týdně hraju lakros, tak aby toho nebylo málo, ještě chodím jednou týdně do hudebky, takže celý den doma jsem pouze v pondělí. Což se někdy mým rodičům nezamlouvá, ale co mám dělat, když se stýkám s tak skvělým kolektivem? Určitě bych to nevyměnila za nic jiného.

Eva

Co bych dělal, kdybych nechodil do kmene

Abych pravdu řekl, fakt nevím. Poprvé, kdy jsem přišel do styku s kmenem Wabash, tak jsem byl celkem ještě dost malý. Bylo mi tak asi 9 – 10 let. To jsem zrovna chodil do oddílu jménem Cvrčci, který mimochodem vedly sestry Dolasovy a Sedláčkovy. S kmenem jsme se setkávali jen na několika akcích. Později se však kmen Wabash začal rozpadat a Gabula to dala dohromady s Davym. Později se kmen Wabash a oddíl Cvrčci spojili. Teď si ani nedovedu představit, co bych dělal, kdybychom se nespojili. Po čase by mě to asi omrzelo a odešel bych, ale takhle jsem získal nové přátele. Začali jsme se zabývat novými věcmi, které nás bavily daleko více, než ty staré bojovky a další jim podobné. Teď si ani nedovedu představit, že bych byl někde jinde, prostě by to nebylo ono. Neumím si to představit bez táboření o prázdninách, prostě tady se pořád něco děje a každý nás vždy něčím novým překvapí. Každý si tady jde za čím chce a co ho baví, nedostává to příkazem a nemá za to tresty. Můj názor na to jak bych dopadl je asi takový: Byl bych každou chvíli v nějakém průseru, bavil bych se s bandou, pro kterou je denní modlou alkohol a cigarety. A později bych snad skončil i u té popelnice.

Bradek

Můj pohled na kmen

Nebylo to tak dávno, když jsem měl menší rozhovor se svým otcem na téma „kmen“. Z tohoto rozhovoru jsem měl pocit, že mnozí ještě moc nechápou, jak to vlastně u nás „chodí“. Je taky docela možné, že se mýlím já, a proto bych se chtěl teď podělit o to, jak to vlastně chápu já a jaký je pohled na kmen z mé strany. Dlouho jsem přemýšlel, co by se se mnou asi dělo, kdybych se tenkrát v říjnu roku 2000 nepřidal zase zpátky ke Gabce a Bleše a nejel s nimi (tenkrát poprvé) do klubovny kmene Wabash, kterou ještě sdíleli s Plameňáky. Nebudu popírat, že co mne zaujalo nejvíce, byla Lenka, která náš kmen už opustila. Tehdy jsem se na celou věc díval úplně jinak. Ještě pořád jsem byl dost drzý a tvrdohlavý fraček, ale myslím si, že těch pár let mě dost změnilo. Dneska neberu Dávyho, Toma, Evu a všechny ostatní jako pouhé kamarády, ale dalo by se říci, že jako druhou rodinu. Když řeknu bratře Michalovi, je to, jako bych říkal bratře Jurošovi nebo Radkovi, akorát s tím rozdílem, že Michal mě občas více štve. Věřím, že takhle to cítí i ostatní, a pokud ne, tak to taky časem pochopí. A od toho se odvíjí i další otázka: Jak rozhodovat v kmenech? Asi je všem jasné, že nemůže brát stejně slovo např. Verči, která ještě takovéto věci moc nechápe, a Dávyho, bez něhož by kmen pravděpodobně neexistoval. Jenomže i Verča má svůj názor a jako naše sestra má právo vyjádřit ho. A protože je obtížné nalézt kompromis mezi 25 lidmi, tak se jednoduše hlasuje. Můj tat'ka mi říkal, že za jeho mladých let, kdy byl ve stejném věku jako já (16 let), podílel se na oddílové činnosti jako instruktor, tj. připravoval hry apod., ale do věcí, jako je výběr tábořiště, nakoupení stanů atd. neměl právo zasahovat. Vždy rozhodli vedoucí. A tímto se náš kmen liší. Teď uvedu čistě nezávislý příklad: Kdyby se členové Velké lóže (Tom, Dávy, BF, Gabula, Blecha, Juroš, tedy 6 lidí starších 18 let) rozhodli, že tábor se uskuteční opět v Želechovicích a vystoupili s tím na sněmu, kde by se o tom hlasovalo, a zbytek kmene by byl proti, protože je více možností, jak uspořádat tábor, pravděpodobně bychom je přehlasovali a tábor v Želechovicích by se nekonal. Proč jet někam, kde se nikomu nechce, i když to řekli starší? Tím chci jen říci, že v kmenech nejsou žádní vedoucí, instruktoři apod., nýbrž jen nádražáci, dopraváci, vysoko i středoškolští studenti, elektrikáři, zedníci, optici, finanční zloději (budoucí), zdravotnice, závisláci na kávě, taky pracovníci v krachujících Vítkovicích, tři malé opice a spousta mimoňů a všichni jsme si rovni. Nakonec bych chtěl jen dodat, že i kdyby mi rodiče zakázali chodit na schůzky třeba kvůli špatnému prospěchu ve škole (což se asi brzo stane), nikdy ve mně nepotlačí touhu stát se woodcrafterem a nikdy mě neodtrhnou od kmene, protože woodcrafterský duch se nemusí pěstovat jen na horách nebo na schůzkách, ale také doma, takže zarachem se nic nevyřeší, a přitom je spousta jiných věcí, kterými lze zvýšit morálku dětí. (Např. zakázat televizi, sebrat mobil atd.) A toto je můj pohled na kmen. Nikomu ho nevnucuju a doufám, že jsem nikoho nezklamal.

Pažba

Jak bych dopadla, kdybych nechodila do kmene?

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem si tuhle otázku ještě nepoložila. Jenomže jsem na ni. Ještě nikdy nenašla uspokojivou odpověď. Ale určitě by to vypadalo jinak. Ale jak? Určitě bych měla mnohem více času na No na co? Na posedávání s pochybnými individuy.

V parku (nebo kdekoliv jinde)? No to určitě ne! To bych neprovozovala, ani kdybych nechodila do kmene – tím jsem si jistá. Já opravdu nevím, na co bych potřebovala více času.

Opíjet se na diskotékách (jak slyším u svých spolužaček) – to pro mě opravdu není, ať si o mě každý myslí, co chce! A když tak v pondělí poslouchám, jak mí vrstevníci ve třídě trávili víkend, tak jsem ráda, že ten kmen existuje a že mám tak skvělé kamarády. A na svou oblíbenou činnost – čtení – si najdu čas opravdu kdykoliv, takže „není co řešit“. Jenom mám v poslední době takový divný pocit, že ne všechny kmen a kmenový život baví.

Mám takový pocit, že někteří jakoby chodili na schůzky z donucení. Ale to je asi jen můj pocit. A taky doufám, že to v budoucnu (například s novým kmenovým rokem) bude trochu jiné, lepší.

No, to jsem trochu odbočila. Myslím si, že kdybych nenavštěvovala kmen, tak by se asi až tak moc nezměnilo. Ale zdá se mi, jako by mě kmen držel „při zemi“. Nedovedu to přesně popsat, ale je to tak. Vždycky, když se pro něco rozhodnu, tak zvažuji, jak na to budou reagovat ostatní. A často pak některé věci zavrhnou dřív, než je vůbec stihnu uskutečnit. A proč? Protože si říkám, že ostatní by se mi smáli nebo by se tvářili nějak divně. A to možná není to nejlepší, asi bych si měla více věřit. To už mi potvrdilo více lidí. To jsem ale zase někde jinde, že? Tak já se to pokusím nějak shrnout: Kdybych nechodila do kmene, určitě bych byla ochuzena o spoustu zážitků (ale i zklamání – těch je ale zatím méně). Taky si myslím, že mě kmen přece jen něco naučil a snad ještě naučí (v to věřím).

To jsem se trochu rozepsala, takže závěr: Určitě nelituji, že jsem před čtyřmi lety do kmene vstoupila. Jestli jsem někdy něčeho litovala, tak toho rozhodně ne. A doufám, že to tak zůstane, že litovat nikdy nebudu.....

Květuš

5. NÁMĚTY K ČINNOSTI

O této rubrice nazvané činy se vedlo celkem dost debat, jak by měla vypadat a co by měla obsahovat. Na naší poslední redakční schůzce jsme se ale dohodli, že do dalších čísel budou na těch pár stránkách přispívat ti, kteří si nějaký ten čin plní, nebo již splnili, a

proto se vám budeme snažit alespoň trochu přiblížit, jak na to. Doufáme, že po přečtení dostanete trochu inspirace, nebo alespoň malé navození atmosféry k plnění.

- **Sbírka ulit – Čin 2M2**

Znění: sám nasbírej ulity měkkýšů (mohou být naši i cozokrajní) a sestav je do sbírky. 20 zástupců ... čin, 40 zástupců ... velký čin.

Kdo se rozhodne pro plnění tohoto docela lehkého činu, musí nejprve počítat s tím, že ho nesplní za jeden den, jako např. čin z prvního světla. Jak jste si většinou určitě všimli, náš náčelník Tom skoro každou výpravu leze někam do křoví, nebo případně do příkop či potoka. Ale nevíte proč? On totiž hledá ulity měkkýšů. Když jsem ho tak časem pozorovala, tak jsem si řekla, že by nebylo špatné také začít s nějakým tím hledáním. Když si přečtete můj malý návod, tak věřím, že nás hledačů určitě přibude.

Je to jednoduché, když vyrazíme někam na výpravu, tak si s sebou většinou vezmu

Jantarka obecná - *Succinea putris*

nějakou tu krabičku, třeba od menšího másla, kterou si vystelu vatou, aby se ulity nějakým způsobem neporušily. No, teď jdu tak lesem a najednou uvidím ulitu. Sehnu se pro ni a uložím do kelímku. Ale pozor: Musíme vyhledávat takové ulity, které jsou prázdné, nepoškozené, mají barvu a dá se rozpoznat, o jaký druh „šneka“ se jednalo. Doma si vyhledám větší krabici třeba od bot, lepicí pásku, papír, tužku, nůžky, menší krabičky nebo lahvičky, lupu a v neposlední řadě atlas měkkýšů. Když mám tyto věci nachystány, tak ještě nesmím zapomenout na důkladné vymytí vnitřku ulity, jelikož se v ní někdy skrývají drobné nečistoty. Po vymytí necháme vyschnout, aby nám neplesnivěly. Mezitím, co ulity schnou, tak si můžu opět lahvičky vyložit vatou, nastříhat štítky z papíru (nejlépe tvrdého), na které budu psát, jak se šnek jmenoval, v jaké oblasti jsme ho našli (např. Vidnava nebo CHKO Poodří), ale také datum nálezů. Teď nastane ta těžší stránka plnění.

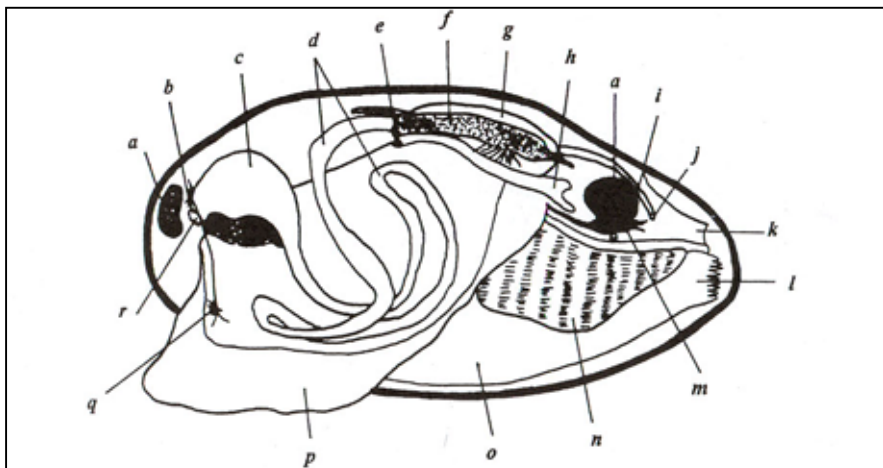
Musíme měkkýše určit. Poslouží nám k tomu již zmíněný atlas. V něm se nachází přesný popis ulity. Vezmete si lupu a postupně si budete prohlížet určité části měkkýše. Zjistíte hlavní znaky patrné na ulitě, jako jsou např. závit (jejich počet), barvu, obústí, výšku či šířku ulity atd. V klíči nebo atlase si vyhledáte obrázek, který se alespoň trochu podobá vašemu úlovku a podle čísla, které se u tohoto druhu vyskytuje si vyhledáte přesný popis ulity a výskytu. Jestli vám budou všechny přečtené údaje sedět, tak jste vyhráli a máte šneka určeného. Uložte ho do skleničky a krabice a můžete pokračovat v dalším hledání a určování těchto zajímavých živočichů. Kdybyste si s určováním nevěděli rady, tak nezapomínejte, v našem kmeni se nachází mnoho „odborníků“, kteří vám pomohou, nebo poradí.

Co jsou to vlastně měkkýši?

Mezi měkkýše patří plži, mlži a hlavonožci. Jejich tělo je měkké, většinou kryté schránkou.

Plži: schránka plžů (např. hlemýždě) – ulita, je stočená. Pohybují se pomocí svalnaté nohy. Potravu škrábou dlouhým, drsným jazýčkem.

Mlži: Schránka mlžů je tvořena dvěma spojenými lasturami. Ke kamenům se přichytávají pomocí pevných vláken. Živí se drobnými vodními živočichy.

Obr. 7.: Tělo škeble říční se schématickým uspořádáním vnitřních orgánů; a - svěrače lastur, b - mozková nervová uzlina, c - žaludek, d - střevo, e - vývod vylučovací soustavy, f - srdce, g - osrdečnická dutina, h - vylučovací orgán, i - konečník, j - fitní otvor, k - vyvrhovací otvor, l - přijímací otvor, m - tělní nervová uzlina, n - žábry, o - plášť, p - noha, q - nožní nervová uzlina, r - ústa.

Hlavonožci: Mezi ně patří např. chobotnice, má zbytek schránky uvnitř těla. K pohybu a chytání potravy používá chapadla s přísavkami.

K čemu dále můžete sbírku použít?

Tato sbírka měkkýšů však nemusí sloužit jen jako dosáhnutí činu 2M2, ale můžete ji dále použít jako pomůcku pro ostatní členy kmene pro učení. Ale ani tímto nemusíte skončit, protože se při určování ulit naučíte poznávat různé druhy měkkýšů a tímto si můžete splnit další čin z 2. světla (2M1) – Určování našich měkkýšů.

Takže mi nezbyvá nic jiného, než vám popřát pevné nervy a chuť při stoupání na horu.

Eva

• Polévky - Čin 4G3

Pro ty, kdo raději kutí něco v kuchyni, tady máme dva recepty na vynikající polévky. Můžete si tak zkusit splnit **čin 4G3 – Polévky**, na který je třeba uvařit 7 druhů polévek bez použití polotovarů, masoxu nebo koření typu Podravka.

Když jsem na kmenovém sněmu žádala o čin Polévky, říkala jsem, že jsem vařila i **polévku drožděvou**. A někteří členové kmene se mě ptali: „A jak to vlastně chutná?“ No a já jsem se rozhodla, že vás o tak výborné jídlo nemůžu připravit. Proto tady dnes máte recept.

Co budeme potřebovat: Hovězí, popřípadě drůbeží kosti, mrkev, petržel, 2 menší cibule, vajíčko, strouhanku, droždí, olej, sůl, pepř, drcený kmín, bobkový list, majoránku, nové koření, nať petržele nebo pažitky.

Do hrnce s vodou dáme vařit kosti, mrkev, petržel, cibuli a koření (sůl, 2 kuličky pepře, 2 kuličky nového koření, 1 bobkový list). Vaříme asi 45 minut. Mezitím si připravíme směs na drožděvé knedlíčky: na tuku zpěníme 1 menší nakrájenou cibuli, přidáme nadrobené droždí a smažíme tak dlouho, až se droždí rozpustí. Odstavíme z ohně.

Do této směsi rozklepneme 1 celé vejce, přidáme trošku soli, pepře, drceného kmínu a majoránky. Zahustíme strouhankou. Z takto vzniklé hmoty lžičkou vykrajujeme malé knedlíčky. Ty vhazujeme do vývaru, který jsme předem zcedili. Mrkev a petržel nadrobno nakrájíme a vrátíme zpět do vývaru. Polévku s knedlíčky vaříme ještě asi 10 – 15 minut. Na talíři zdobíme jemně

nasekanou petrželovou natí nebo pažitkou. Pokud vám polévka nebude chutnat, zřejmě jste ji špatně připravili, protože je výtečná!

Dobrou chuť vám přeje Květuš

Já jsem se díky tomuto činu naučila uvařit jednu polévku, která nepatří k těm úplně nejběžnějším v našich domácnostech. Někomu se dokonce už při pouhém pohledu na její zelenou barvu houpe žaludek. Možná jste si domysleli, že je řeč o **polévce špenátové**. Já jsem ji kdysi taky nesnášela, hlavně školní jídelna byla pro mě utrpením! No ale, světe div se, když se to uvaří s laskou a nadšením, je to vynikající! Mám to potvrzeno od babičky a dokonce i od Dávyho. A přípravu zvládnou lehce i mladší kuchaři. Co budete potřebovat: 1 sáček mraženého špenátu, 1 kysaná smetana, 1 muškátový oříšek, 1 cibule, hladká mouka, tuk na jíšku, několik brambor, 1 stroužek česneku, sůl, pepř.

Příprava: špenát vložte do hrnce a zalejte vodou, zhruba tak asi 2 litry, uveďte do varu a občas pomíchejte, no prostě trochu špenát rozvařte, ať je to hezky zelené. Mezitím si oloupejte pár brambor (podle chuti a požadované hustoty), nakrájejte je na kostičky a uvařte v jiném hrnci. Pak si v malém kastrůlku udělejte jíšku (pro ty, kdo neví, tak si rozehřejte trochu sádla nebo oleje aj., nakrájejte nadrobno cibuli, osmažte, až zesklouatí, tak přidejte trochu hladké mouky a zase trochu osmažte (míchejte!), nakonec přilejte hrnek vody a dobře rozmíchejte, ať nemáte hrudky. Nalejte jíšku do polévky a chvíli povařte, prolisujte do polévky 1 stroužek česneku a přisypte brambory. Ochutěte polévku solí, pepřem a nastrouhaným muškátovým oříškem (stačí polovina), nezapomeňte, že nesmíte použít Podravku ani masox. Kdybyste chtěli mít polévku hustší, rozmíchejte a povařte v ní vajíčko. Polévku nalejte na talíře a každému doprostřed posadte kopeček kysané smetany. Dobrou chuť a nebojte se špenátu!

Gabka

6. NĚCO K POBAVENÍ

• Drbárna

Tak a je tady další díl z rubriky „Drbárna“. Víte, já vám něco řeknu. Já už se tu na to můžu taky Minule mi tady řekli, že Drbárnu budeme sestavovat všichni, pak mi řekli, že dodají příspěvky a já drbárnu dodělám, a nakonec, když už z nich ty příspěvky dva týdny doluju, tak mi řeknou, že jsem nic neřikal. No uznejte, že s takovýmto materiálem se do Evropy vykročit nedá!

Takže bych chtěl poděkovat Kečupovi a Bleše za **JEDINÉ** dodané příspěvky.(dva)

Dost kritiky a teď trochu z našeho kmenového dění:

- tak se mi zdá, že by do kmene mohl být přijat nový člen z Bláhové ulice. Bližší informace naleznete u Radka.
- Zájemci o tipsport navštivte Kečupa, protože ta zná výsledky každého hokejového zápasu dokonce dřív než se hraje.

- Dávy si k letošním Vánocům přeje jen jedno přání ,a to, aby byl Baník přestěhován zhruba 20 000 km na východ.
- Evik si díky své oblíbené nošení černých brýlí vysloužila svou novou přezdívku TNT (trinity-toulen)
- Radek po dlouhém pátrání objevil, že má i levou ruku a zkusil ji použít, tak se nedivte, že ji měl nějakou tu dobu v sádře.
- Je divné, že ačkoli si Dávy pořídil nový měsíčník, revizorů se nemůže zbavit. Když totiž jednoho potkal v trolejbusu, zjistil, že své doklady nechal doma v bundě. Smůla co?!
- Kvítka nám chtělo dlouho říct něco moc důležitého.....že byla v minulém životě Želvička !!!!
- Pipka má prý nějakou novou známost z Havířova, a ten dotyčný má rád fotbalový balón a taky si s ním rád hraje. Kdopak to je?

A na závěr tady máme jednu malou satirickou hádanku ze života (našeho):

Čekali jsme dlouho a on přišel, a když přišel tak nám zhasla všechna světla a hned na to se přestala vařit voda na kávu. Kdopak to asi byl???

Pažba

Dovoluji si ještě doplnit: proslychá se, že v Porubě bydlí samí ..., zvláště jsme měli možnost si to ověřit při posledním jednání s jistým tamním spolkem. Někteří (Pažout) ovšem zase oponují, že znají i normální Porubáky (resp. Porubačky), tak si vyberte. A co vy znáte v Porubě někoho normálního?

Tak je to tady, před pár dny složil Juroš (a dosti úspěšně) „zkoušku dospělosti“. Jestli přežije bez otravy maturitní večírek, bude z něj zcela jistě další kmenový vysokoškolák! A co na to (s barvami) jeho šatník?

Tak jsem něco zaslechla, že Laskonkovi zase projevíli svůj smysl pro humor. To nejdřív krátce po 19. hodině posílá Laskonka (syn) Dávymu netrpělivou SMSku: Kde jsi s tou omluvenkou + nějaké jadrnější výrazy. Tak v půl osmé večer píše zdrcený Laskonka (syn) Dávymu: Tak tu omluvenku do školy už nenos, taťka naplánoval na víkend bourání a nikomu to neřek, takže mě nepustí. Ovšem za půl hodiny přichází další zpráva: Tak jsem taťku přemluvil, tak mi napiš, kdy bych se pro tu omluvenku mohl stavít. To ještě není všechno, Dávy už byl totiž dávno (už asi před 19. hodinou) na cestě a „zdržel se“, takže k Laskonkovi dorazil až pozdě večer, a teprve doma si všechno přečetl a pobavil se, tomu se říká opožděná pointa, nebo taky: „ještě, že mám ten mobil!“

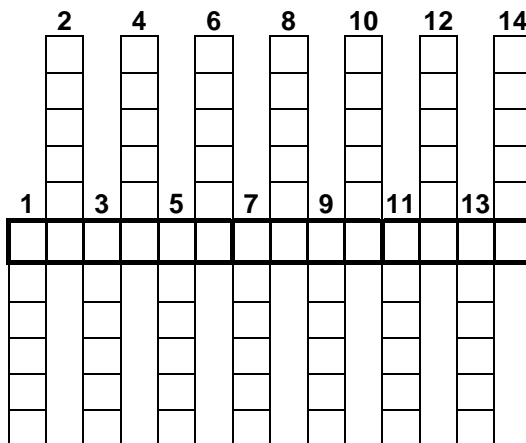
A na závěr ještě jeden horký drb, nebo spíše varování: Důvěřivci, pozor na kmen Kruh, jehož členové jsou „tak trochu free“!

Blecha

- **Křížovka (Květuš)**

Tajenka: Památná věta, autorem je René Descartes.

1. Náš jediný opadavý jehličnan
2. Doplňte logicky „jablka a“
3. Jeden z hlasů (vysoký, ženský)
4. Jinak řečeno jízdní kolo
5. Bájný muž, syn Daidala. Měl křídla vyrobená z peří
6. Člověk, který se zabývá stavbou lidského těla
7. Dechový hudební nástroj (plechový)
8. Doplňte: svatební
9. Pomocné slovo k písmenu D v morseovce
10. Hudební značky, podle kterých se hraje např. na kytaru
11. Které ovoce nepadá daleko od stromu (příslolí)
12. Křestní jméno Caesara
13. Kontinent, na kterém žijeme
14. Člověk, který se zabývá penězi, hospodařením....

- **Vtípky (Bradek)**

Něco z Vítovic: (Citlivé povahy ať prominou, nebo nečtou.)

Na podnikové schůzi se hovoří o plnění plánu. Ředitel se obrátí na své zaměstnance s otázkou: „Řekněte mi, co budeme mít, když budeme všichni pracovat na 125 procent?“ Z davu se ozve: „Hovno a čtvrt!“

Nějaké méně povedené o ženách:

Jaká je aerodynamická žena?

Taková, která neklade žádný odpor.

Z amplionu na koupališti:

„Prosíme dámu v červených plavkách se žlutými puntíky, aby se okamžitě dostavila do šatny. Zapomněla si je obléct!“

Přijde blondýna do německého obchodu a chce tužkové baterie.

Prodavačka na ni: „Wie, bitte?“

Blondýna: „Ne, nabité, ty krávo!“

A pár morbidnějších:

Prvního dubna přijde policista k Maňasům a povídá:

„Mám pro vás špatnou zprávu, vaši maminku přejelo auto!“

Všichni se dají do pláče ...

„Apríl! Byl to traktor!“

Víte, v čem se liší Beatles od Michaela Jacksona? No, Beatles se už rozpadli.

Co je horší než přejet malé dítě autem?

Odstranit ho z pneumatik!

Má to čtyři nohy, jednu ruku a někam to běží ...

Dobrman z dětského pískoviště.

- **Minisoutěž**

Když už jsme u toho vzpomínání, tak jsem zalovila ve vlastním cancáku a ... (dobře jsem se pobavila). Asi i pro vás to bude jednoduché, odhalit, kdo je na fotce, ale určitě se taky alespoň zasmějete.

No a pro úplné pamětníky je tu zvláštní třígenerační fotka: člen Malé lóže, člen Velké lóže, rodič a (nějaké to pozadí).

7. HUDEBNÍ RUBRIKA

Zdravím všechny kmenové i nekmenové příznivce našeho časopisu. Máme tady novou rubriku „Hudební“, zde se budou objevovat články známějších i méně známějších skupin. Pro začátek jsem se rozhodl Vám představit některým dobře známou Valmezskou skupinu, která už na naše hudebním bitevním poli není zrovna krátkou dobu. Nebudu vás

První sestava kapely

dlouho napínat, je to Mňága & Žďorp. První zmínky o začátcích kapely se datují někde do roku 1983, kde v dřevěné boudě na zahradě rodiny Fialových ve Valašském Meziříčí začala na jaře zkoušet skupina Slepé střevo. Založili ji kytarista Petr Fiala, baskytarista Jarek Odstrčil, saxofonista Hynek Hulflc, zpěvák a klarinetista Ivo Chmelař a bubeník Karel Mikuš, vesměs studenti místního gymnázia. S hraním přejatých věcí se Slepé

střevo nezdržovalo, hned vznikaly vlastní skladby, poznamenané především rockovou

novou vlnou. Vůbec první se jmenovala Odrhovačka. V červnu měla skupina první koncert na přehlídce Beatová liga ve Valašském Meziříčí. Hrála v maskách, bizarnost a provokativnost byly důležitější než muzikantské výkony. Slepé střevo se tehdy hodně kamarádilo s o dva roky starším souborem Koroze, jehož kytaristou byl Martin Knor. I Koroze zkoušela na zahradě Fialových. Po prázdninách se k Slepému střevu přidala velmi spontánní zpěvačka Broňa Volfová, která ještě posílila teatrální ladění koncertů. Začátkem roku 1984 se Slepé střevo potáčelo ve zmatcích, v tomto roce měli pouze jediný koncert v Dolní Bečvě a dopadl neslavně. Rok 85 byl, dá se říci, i zlomový, neboť během dubna a května kapela natočila veškerý svůj repertoár na 80minutovou kazetu Nečum a tleskej! a ukončila existenci. O profesionálním studiu či oficiálním vydavatelství si tehdy skupina mohla nanejvýš nechat zdát, demokazeta však byla jako hudební šířena dost intenzívně. Členům skupiny pak vynesla řadu výslechů na Státní bezpečnosti (STB). Petr a Jiří Fialovi, Martin Knor a Herbert Ullrich se v červnu setkali ve valašskomeziříčské skupině Minimální orchestr, vedené Janem Šoltísem, zároveň protagonistou souboru Betula pendula. S Minimálním orchestrem vystoupili jen dvakrát - ve Valašském Meziříčí a v Opavě, pak jej opustili a založili si vlastní skupinu Happyend. Bratři Fialovi hráli na baskytary, Knor a Ullrich na kytary, pátým členem se stal bubeník Jiří Čierňava, zvaný Čeči. Koncertní premiéra Happyendu se konala ve Valašském Meziříčí. Pochmurný repertoár souboru byl silně ovlivněn minimalismem a měl dost daleko k syrové spontánnosti Slepého střeva. V květnu r.1986 Happyend natočil svou první a jedinou kazetu ...Happyend! (patnáct písní, asi padesát minut hudby). Tohoto roku skupina také vystupovala na prvním ročníku Rockfestu v Praze.

Roku 1987, kdy Petr Fiala počátkem roku pobýval v psychiatrické léčebně v Kroměříži. Zde napsal řadu písní, z kterých se později staly hity např. 17B, Výhledově... Happyend hrál naposledy na pražském Rockfestu, kdy se po neshodách rozešli. Netrvalo však dlouho a bývalí členové Slepého střeva se dali opět dohromady. Poprvé hráli v červnu ve Valašském špalíčku jako Mňága & Žďorp a v obsazení: zpěvák a kytarista Petr Fiala, zpěvák, kytarista, houslista a trumpetista Ivo Chmelař, baskytarista Radek Odstrčil, bubeník Karel Mikuš a saxofonisté Lukáš Filip a Jarek Pernický. Hráli písně z kazety Nečum a tleskej! Svůj dosti odpudivý název Mňága a Žďorp sestavila ze dvou lokálně používaných výrazů (sračka a krám). Na jaře 1988 se k Mňáge přidal třetí kytarista - z pětíměsíční vojny se vrátil Martin Knor. Problémy s StB a komunistickými funkcionáři, které Petra Fialu a jeho kamarády pronásledovaly od vzniku Slepého střeva, nijak neslábly. V březnu 1989 natočila Mňága a Žďorp v ostravském Studiu 3 svou první profesionální (i když nepřilíhly vydařenou) nahrávku. Čtyři z pěti písní (kromě Salám - banán) vyšly o rok později na EP firmy Panton (jako poslední z ediční řady Rockdebut). V dubnu (na Rockfestu v Praze) a červnu (na Valašském špalíčku) vystoupil Petr Fiala se svým sólovým programem Jonáš Hvězda (zpíval živě na halfplayback). Některé z písniček později natočila Mňága, jiné se roku 1994 objevily na Fialově sólovém albu.

Na jaře 1990 Mňága poprvé vystoupila v televizi: v pořadu ostravského studia Lumírova garáž. Novým jevištním oblečením skupiny se staly námořnické oblečky. V listopadu natočila v brněnském studiu Audioline své první album Made in Valmez pro

ostravskou firmu N.A.R. Mohla na něj vybírat z více než tří desítek písniček, které už měla v repertoáru. V prosinci se skupinou naposledy vystoupil Herbert Ullrich, kterému přestal vyhovovat rychle narůstající počet koncertů. Jeho nástupcem se stal Radek Koutný z valašskomeziříčské kupiny Nic ložitýho. V červnu 91 vyšla gramofonová deska Made in Valmez, kazeta a kompaktní disk se objevily až o několik měsíců později. Ze skupiny byl nucen odejít Jiří Fiala, novým baskytaristou se stal Petr Nekuža. Od této doby se kapela zprofesionalizovala a dále točila nové a nové věci. Během této dlouhé cesty si M&Ž zachovávala svou stálou identitu a ne jako kapely v dnešní době, kdy každá tvoří a tvoří jen aby vydělala peníze, i když jejich písně jsou o ničem. Když porovnám poslední album s těmi ostatními, je tam cítit změna hudby, zdá se to být trochu i jako komerční, ale po prvním poslechu jsem změnil názor. Zvláštní texty textaře Petra Fialy zůstaly pořád stejné:-). Doporučuji poslechnout, kteří ještě tak neudělali. Také doporučuji přečíst knihu „Z nejhoršího jsme uvnitř!“ , která je velmi zajímavá co se týče vzniku a průběhu kapely.

Juroš

Diskografie

1990	<i>edice „Rock debut“ č.8</i>	<i>Panton</i>
1991	<i>Made in Valme</i>	<i>N.A.R./Monitor</i>
1992	<i>Furt rovně</i>	<i>BMG Ariola</i>
1993	<i>Radost až na kost</i>	<i>Monitor/EMI</i>
1994	<i>Valmez rock city</i>	<i>Monitor/EMI</i>
1994	<i>Nečum a tleskej! – sólové album</i>	<i>Monitor/EMI</i>
1995	<i>Nejlíp jim bylo – singl</i>	<i>Monitor/EMI</i>
1995	<i>Ryzí zlato</i>	<i>Monitor/EMI</i>
1996	<i>Happyend</i>	<i>Monitor/EMI</i>
1997	<i>Bajkonur</i>	<i>Monitor/EMI</i>
1999	<i>Chceš mě? Chci tě!</i>	<i>Monitor/EMI</i>
2000	<i>Made in Valme – reedice</i>	<i>Monitor/EMI</i>
2000	<i>Nic složitého</i>	<i>Monitor/EMI</i>
2001	<i>Jen pro vlastní potřebu!</i>	<i>Monitor/EMI</i>
2003	<i>Web Site Story</i>	<i>Monitor/EMI</i>

8. PŘEČTĚTE SI

Tentokrát bych vás chtěla naladit k přečtení jedné velice zajímavé knihy, kterou jste asi ještě neměli v rukou. Já jsem ji náhodou objevila díky kolegyni a knihovně z práce. Mohla bych ji bez problémů zapůjčit i pro vás, pokud byste měli zájem a neobjevili ji třeba někde jinde. Je to román **Marlo Morganové** napsaný podle jejich skutečných

zážitků – **Poselství od protinožců**. Kniha má ještě pokračování, které si teprve přečtu, a pak vám o něm napíšu zase někdy příště.

Autorka je americká lékařka specializující se na přírodní léčitelství. Podílela se na mezinárodním sociálním programu na pomoc australským domorodcům a díky tomu se jí naskytla příležitost poznat blíže život jednoho malého kmene. Tito domorodci si říkají Opravdoví lidé a bílé přistěhovalce nazývají Mutanty. Jednoho dne pozvali Opravdoví lidé Marlo do pouště a z malé návštěvy se nakonec stala tříměsíční cesta přes australské vnitrozemí. Během putování Marlo poznala život tohoto přírodního národa, který žije v naprostém souladu s přírodou už mnoho století, aniž by své životní prostředí jakkoli narušoval nebo měnil. Domorodci mají vyvinutý dokonalý orientační smysl, díky němuž se dokáží bez problémů pohybovat přes australské vnitrozemí, kde je jen poušť, a kam je vytlačili bílí přistěhovalci. Také mají schopnost telepatického dorozumívání a tvrdí, že hlas je určen hlavně ke zpěvu a léčení. „Opravdoví lidé si nemyslí, že mají hlas k tomu, aby mluvili. Mluvit mohou používáme k hovoru hlasu, nepotřebných a méně domorodí obyvatelé dokáží umí přežívat i Žijí ve skupině, ve které má věří, že každý člověk má je výjimečný a kterým může Podle těchto schopností si léčitelka, hudebníci, ale i lovkyně snů). Prostě tuto takzvaně jedním dechem, ale moudra. Přírodní národy připomínají v mnoha věcech Ameriky, uvidíte sami.

hlavou a srdcem. Když upadneme do nicotných, duchovních rozhovorů.“ Tito vyhledávat vodu a potravu a v nehostinných podmínkách. každý své místo, protože alespoň jeden talent, kterým být užitečný pro své druhy. udělují i svá jména (např. strážkyně tajemství nebo knížku nejen že přečtete najdete v ní i mnoho Austrálie mi velice i původní obyvatelstvo

Některé zajímavé pasáže z knihy:

„...Potom jsme mluvili o hrách a sportech. Řekla jsem jim, že ve Spojených státech se zajímáme o sport do té míry, že platíme sportovce lépe než učitele. Řekla jsem, že jim předvedu hru. Postavíme se všichni do řady a poběžíme co nejrychleji. Ten, kdo poběží nejrychleji ze všech, zvítězí. Dívali se na mě napjatě krásnými tmavými očima a pak pohlédli jeden na druhého. Nakonec někdo řekl: „Ale když jeden člověk vyhraje, všichni ostatní prohrají. To má být zábava? Hry jsou přece pro zábavu. Proč bychom někoho k něčemu takovému nutili a pak se ho snažili přesvědčit, že je ve skutečnosti vítězem? Vaše zvyky je těžké pochopit. Mají pro tvé lidi význam?“ Usmála jsem se a zavrtěla hlavou. Ne, nemají....“ (s. 110)

„...Je nezbytné odhazovat zastaralé myšlenky, zvyky a názory – někdy i staré partnery. Naučit se nechávat věci za sebou je jedna z nejtěžších životních lekcí. Shazování staré kůže nedělá hada lepším ani horším. Had koná prostě to, co je nutné. Kde není místo, tam se nemůže vejít nic nového...“ (s. 88)

„... Když jsem mluvila o narozeninových oslavách, napjatě mě poslouchali. Vylíčila jsem jim dort, zpívání písní, dávání dárků a svíčky, jejichž počet se každým rokem zvyšuje. „Proč to děláte?“ ptali se. „My oslavujeme jen něco neobvyklého. Na stárnutí přeci nic zvláštního není. Člověk se o to nemusí nijak snažit Děje se to samo od sebe!“ „Když tedy neoslavujete, že jste o rok starší,“ zeptala jsem se, „co tedy oslavujete?“ „To, že jsme lepší,“ zněla odpověď. „Oslavujeme, když poznáme, že jsme lepší a moudřejší než minulý rok. To pozná každý sám na sobě, a proto sám oznámí ostatním, že nadešel čas oslavovat.“ To si musím zapamatovat, pomyslela jsem si. (s. 72)

Na závěr tříměsíční cesty předali Opravdoví lidé Marlo Morganové poselství, které měla předat ve svém světě. Myslím, že touto dnes velmi známou knihou, která vyšla v roce 1991, se jí to povedlo. Doufám, že jsem vás aspoň trochu oslovila.

Gabka

9. UDÁLOSTI A NOVINKY

• Kmenová výročí

12. 6. bude Perrymu třináct

19. 6. má Michal dvanáct let

4. 7. už bude i Tomášovi třináct let

8. 7. má šestnáct i Pipka

25. 7. a to nejlepší na konec – vůdce mimoňů Rosťa bude mít nárok nosit občanský průkaz

• Aktualizovaný telefonní seznam členů kmene

Kdyby tam byly nějaké nesrovnalosti, tak informujte Radka, který je autorem, já vím minimálně o jedné věci, která vzbudí rozruch. Pokud v seznamu nejste, možná je chyba i na vašem kanále, takže vám mohu jen doporučit, abyste vystoupili z anonymity. Viz příloha.

Blecha

• Zprávy z výročního sněmu

Samozřejmě, že v plném znění si zápis ze sněmu můžete přečíst v klubovně, nebo si ho vyžádat u písmáka, ale myslím si, že to asi nikdo neudělá, tak chci jenom ty, kteří se ještě neinformovali, seznámit s některými novými skutečnostmi:

Jak jistě víte, proběhly kmenové volby, kde byla ustanovena nová Kmenová rada, která bude fungovat následující dva roky v tomto složení: **náčelník – Tom, hospodář – Dávy, strážce ohně – Radek, strážce majetku – Pažout, písmák – Blecha.**

Dále byly předloženy některé návrhy, které budou teprve zpracovány – především to, že člen kmene, který během roku získá nejvyšší počet Orlich per, bude mít právo být členem Rady orlich per a bude udílet Orlí pera na kmenovém sněmu.

To, že na kmenový tábor letos mohou jet všichni, kdo vlastní proutkovou postel, už jste asi zjistili. Stejně tak asi i to, že poprvé po několika letech nepojedeme do Želechovic, ale na nové tábořiště u Jakartovic. Důležité je ale upozornit, že přijedeme na „zelenou louku“ bez jakýchkoli staveb a podobně, tak se na to psychicky i fyzicky připravte, a taky si vzpomeňte a vezte k srdci svá předsevzetí z loňského roku, že chcete tábořit stylověji a podobně. Letos budete mít velice vhodnou příležitost ověřit si v praxi svou nezávislost na civilizačních vymoženostech a funkčnost svých výrobků. Samozřejmě je právě vhodná doba, abyste se domluvili, s kým budete na táboře sdílet týpí (a vezte v úvahu, že to budou 3 týdny). Vhodné by bylo si také rozmyslet, co jiného, kromě týráni kytary, vlastních hlasivek a cizích uší, budete na táboře podnikat, případně co si připravíte pro ostatní.

• Nová klubovna v Michálkovicích

Myslím, že už se ke všem doneslo, že v Michálkovicích skupina starších opravuje místnost, která nám bude sloužit jako nová klubovna. Místnost jsme dostali v „jakémstakém“ stavu. Takže vás trochu seznámím s tím, co jsme již udělali a co je ještě před námi. Všem pracem šefuje (a má

na to i kvalifikaci) Tom. Takže předně

jsme vyklidili místnosti, vybourali ztrouchnivělé dveře a vyčistila se okna pro zasklení. Následoval nový rozvod elektřiny, instalace zárubně, opravy stropu, otvor pro komín, seškrábání omítek a sádrování a sádrování a sádrování. Souběžně s tím probíhá ještě opalování dveří. Zabetonovala se malá místnost a vyrovnala podlaha pro položení dřevotřísky. Taky už je všechno vymalováno. Toto jsou ty největší práce, které jsme stihli ke 3. červnu. Zatím jsme do klubovny investovali asi 5000,- Kč. Ještě nás čeká položení dřevotřísky a linolea, instalace vody a odpadu do malé místnosti, obložení, oprava a nátěry dveří a další. A předpoklad přestěhování do nové klubovny? Prázdniny. Ještě bych chtěl poděkovat všem pomocníkům (samozřejmě i externistům) za pomoc a soukmenovcům za obětovaný čas pro společnou věc. **Dávy**

